

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจรินทร์ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๓/๒๕๖๓

วันที่ ๕ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ร้อง
ร้อยเอก ธรรมนัส พรหมเผ่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) หรือไม่ นับแต่เมื่อใด

ประเด็นที่สอง ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๖) และมาตรา ๙๘ (๑๐) หรือไม่ นับแต่เมื่อใด

ความเห็น

คดีนี้ ผู้ร้องส่งคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) และความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๖) และมาตรา ๙๘ (๑๐) หรือไม่ โดยอ้างว่า ผู้ถูกร้องเคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย อันถึงที่สุดของศาลเครือรัฐออสเตรเลียว่ากระทำความผิดฐานเป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือผู้ค้า ซึ่งยาเสพติด

ผู้ถูกร้องชี้แจงว่า ผู้ถูกร้องมิได้ต้องคำพิพากษาให้ลงโทษในความผิดฐานเป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือผู้ค้า ซึ่งยาเสพติด แต่ได้รับโทษในฐานรู้เห็นการกระทำผิดแล้วไม่แจ้ง ซึ่งไม่ใช่ความผิด ตามกฎหมายของประเทศไทย นอกจากนี้ ลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙๘ (๑๐) ต้องเป็นคำพิพากษา ของศาลไทยเท่านั้น

พิเคราะห์หลักฐานจากคำร้อง คำชี้แจงของผู้ถูกร้อง และเอกสารประกอบในสำนวนแล้ว เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องอ้างว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้อง สิ้นสุดลง เฉพาะตัว โดยอ้างเหตุเดียวกันคือ ผู้ถูกร้องมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙๘ (๑๐) ซึ่งเป็นปัญหา ข้อกฎหมาย จึงเห็นควรวินิจฉัยประเด็นนี้ก่อน

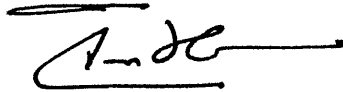
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนชาวไทย พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุข ทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ

อำนาจอธิปไตย (sovereignty) เป็นอำนาจอสูงสุดในการปกครองประเทศ ลักษณะสำคัญของอำนาจอธิปไตยคือมีความเด็ดขาดสมบูรณ์ (absoluteness) ไม่อยู่ในอาณัติหรือไม่อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐอื่น อำนาจอธิปไตยแยกตามลักษณะหน้าที่เป็น ๓ ส่วน คือ อำนาจนิติบัญญัติ คือ อำนาจในการออกกฎหมาย อำนาจบริหาร คือ อำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามกฎหมาย และอำนาจอตุลาการ คือ อำนาจในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ดังนั้น การพิจารณาพิพากษาอรรถคดี ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตุลาการ อันเป็นส่วนหนึ่งของอำนาจอธิปไตยย่อมต้องไม่ตกอยู่ในอาณัติหรือภายใต้ อำนาจตุลาการของรัฐอื่น

ราชอาณาจักรไทยเป็นรัฐเอกราชมีอำนาจอธิปไตยของตนเอง มีระบบกฎหมายและการพิจารณาพิพากษาคดีโดยศาลใช้อำนาจตุลาการ ซึ่งใช้อำนาจภายในดินแดนเขตอธิปไตยของประเทศ บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่กล่าวถึงคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล ย่อมหมายถึง คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลไทย เท่านั้น หากกฎหมายประสงค์จะยอมรับคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลต่างประเทศ ย่อมต้องบัญญัติไว้อย่างชัดเจน ดังเช่น พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง (๖) ที่บัญญัติห้ามมิให้คนต่างด้าวที่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาของศาลไทยหรือคำพิพากษาของศาลต่างประเทศเข้ามาในราชอาณาจักร แม้พระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ. ๒๕๓๕ ก็เป็นความร่วมมือในทางสอบสวนหรือการแสวงหาพยานหลักฐาน หาได้มีบทบัญญัติให้ยอมรับคำพิพากษาของศาลต่างประเทศไม่ ยิ่งกว่านั้น รัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๘ (๑๐) บัญญัติครอบคลุมกฎหมายหลายฉบับ โดยระบุฐานความผิดบ้าง ไม่ระบุฐานความผิดบ้าง หากตีความให้หมายความรวมถึง คำพิพากษาอันถึงที่สุดของศาลต่างประเทศด้วย ทั้งที่มีได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจน ก็จะกระทบอำนาจอธิปไตยของประเทศอย่างร้ายแรง ฉะนั้น การต้องคำพิพากษาตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๙๘ (๑๐) ย่อมต้องเป็น คำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น ไม่อาจนำคำพิพากษาของศาลต่างประเทศมาใช้บังคับในราชอาณาจักรไทยได้ คำพิพากษาของศาลเครือรัฐออสเตรเลียจึงมิใช่คำพิพากษาตามความหมายของมาตรา ๙๘ (๑๐)

ผู้ถูกร้องจึงไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๙๘ (๑๐) ไม่เป็นเหตุให้ผู้ถูกร้องสิ้นสุดสมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และไม่เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัว แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องจะเป็นเรื่องความเหมาะสมในการดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือไม่ ไม่อยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญที่จะวินิจฉัย เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้วปัญหาอื่นไม่จำต้องวินิจฉัย

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงเห็นว่า สมาชิกภาพของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของผู้ถูกร้อง ไม่สิ้นสุดลงตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๑ (๖) ประกอบมาตรา ๙๘ (๑๐) และความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้อง ไม่สิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ วรรคหนึ่ง (๔) ประกอบมาตรา ๑๖๐ (๖) และมาตรา ๙๘ (๑๐)

(นายจिरินติ หะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ